

Kuidun kera kelpaa

Vieras mies kierteli kesällä Perniön kirkonkylän itäpuolen katuja ja pudotteli papereita postilaatikoihin. Mainoksia kai. Mutta eipä ollutkaan, vaan paperissa kerrottiin seudun asukkaita koskettavia tärkeitä juttuja. Kadunvarret tullaan kohta repimään auki!

Kirjeen suomi oli ärsyttävän huonoa. Siitä olisi saanut monta makeaa lainausta kielipalstoille. Sitä paitsi kirjeessä luetelluista alueen kaduista puolet oli väärin, koska kadunnimiä oli jouduttu muuttamaan uuden Salon kiemuroissa. Karjaan tienoilta tulevalla urakoitsijalla taisi olla vähän härmä hakusessa.

Sähköjohtoja ja valaistusta tullaan uusimaan. Ilmajohdoista pyritään pääsemään eroon. Ja valokuitu tuodaan kunkin talon nurkalle. Paikallisen tietoyhtiön edustaja oli aiemmin käynyt kehumassa ja taivuttelemassa. Tulee valokuitu, vaikka yhteydet vanhoja johtoja pitkin toimivat moitteettomasti. Jos liityt nyt, saat hirveästi alennusta. Jos et, kalliiksi tulee.

Varmistelin taustoja. Vanhoissa sopimuksissa on todella sellaiset pränit, että palvelun tarjoaja voi kehittää toimintaansa ja käyttää siinä uusia tekniikoita. Jos asiakas ei niitä halua, vanhat yhteydet katkaistaan ennen pitkää. Siis ota tai jätä. Täytyi ottaa, koska pelkästään langattomiin yhteyksiin ei voi vielä tukeutua. Niiden tiedonsiirtonopeudet eivät vastaa läheskään luvattuja, ja häiriöitä tulee luvattoman usein.

Valokuitu! Se on se ihmeellinen putki, jonka sisällä valo sinkoilee seinästä toiseen ja saapuu lopulta kuidun toiseen päähän. Valokuitua tai paremminkin optista kuitua pitkin voi kulkea yhtaikaa käsittämättömän paljon eri signaaleja, eivätkä ne sekaannu toisiinsa. Nykyisin tietoliikenteessä käytetään eri tavoin moduloituja led- ja laservaloja, jolloin kuidun kapasiteetille ei tunnu löytyvän minkäänlaisia rajoja.

Muistan ensimmäiset kosketukseni valokuituun. Se oli jäykkää lasiputkea. Ei saanut paljoa taivutella. Kuidun liittäminen toiseen vaati yhtä puhtaat olosuhteet kuin sairaalan leikkaussalissa. Ensimmäisiä linjoja vedettäessä maastoon jouduttiin kyhäämään isoja teltoja, joiden suojassa kuituja liitettiin.

Seurasin nyt, kun talooni tuotiin johto ja kun asentaja availi sen päätä. Kuidut olivat muovisia alle millin paksuisia lerppuja lankoja. Itse ydin on niin ohut, että sitä tuskin näkee. Asentaja liitti lankoja pienellä, vähän kahvipakettia suuremmalla mustalla laatikolla. Mittaili sitten vaimennusta, näpelöi tietokonettaan ja totesi, että kaikki megat tulee ja vähän ylikin.

Tietokoneet niin langallisina kuin langattominakin alkoivat toimia pian napin painalluksen jälkeen. Eihän siinä nyt niin paljoa entiseen eroa huomannut, muuta kuin että tietokoneessa telkkariohjelman taso vähän parani. Ei katkonut, ja ääni oli kuvan kanssa prikulleen kohdallaan.

Mutta eipä hurrata vielä. Naapurustosta alkoi kiiriä huhuja. TV rupeaa tökkimään, kun se liitetään valokuidun päähän. Meilläkin vedettiin viimein johto valokaapelin haaroittimesta digiboksiin. Mietiskelin siinä, että onneksi tuli aikanaan jätettyä harava katolle. Siitä saisi hätätilassa ja pienin vaivoin kunnan signaalin. No, enpä ole kyllä ihan varma, osaisivatko digibitit sisälle vanhanmallisen antennin kautta.

No, onneako vai taitoa, mutta telkkaritkin alkoivat toimia moitteettomasti – kuten ennenkin. Mutta enpä revi haravaa vielä katolta. Olkoon hätävarana. Ja kun harakat ja rastaatkin näyttävät pitävän siitä.

pajen